

FENYVESI ORSOLYA

Horror Vacui

nem kell megrémülni
van ahol az út szélén üres
azok a részek kimaradtak a teremtésből
oda nem ástak kincset nem temetkeztek

az utasokon ilyenkor eluralkodik
egy legyőzhetetlen közlésvágy
és épp időben elkapják a tekintetüket

nem kell megrémülni
de ezek egészen tenyérynyi helyek
mégis érintetlenek

van ahol az út szélén üres
ne félj
de ne feledd
pillantásod akár jámbor, bamba tested
te magad kényszerítetted
pedig a kutya sem piszkít oda

és ettől nem vagy különleges
mert amit láttál arra nincsenek szavak úgysem
és ahogy a tested az idegrendszereddel
kapcsolódni próbálna a végtelenhez
előnt az iszonyat
hogy még nincs vége a teremtésnek

Mi Voltunk A Hangyaboly

Szemetet gyűjtöttünk a kilencvenes
években, főleg leveleket,
természetesen nem szelektíven,
az ABC-ben mosolygós bilétákkal
hívtuk fel a kisváros lakóinak figyelmét
az egészséges élelmiszerekre,
és ha ránk szisszentek a vitaminok,
már tudtuk, hogy nem csókolom, hanem
jó napot kívánok, a túlélőtáborba
így jutottunk el.

A táborhelyhez vezető úton aztán
a legnagyobb éneklés dacára
már bele akartam dögleni a sárba,
és a sátorban csak én háltam
plüssállatokkal. Másnap a csapatom
pontot vesztett miattam, mert
még rögzítőkötéllel sem próbálkoztam meg
a sziklamászással. Mégis, a legélénkebb emlékem,
hogy *nem tudom*,

hogy nem tudtam a választ. Kérdezték,
merre van észak, hogyan született a Mátra,
melyik patakban fészkel a szalamandrák királya,
és én megrántottam a vállam. Oly kisszerű voltam,
levél, mely el nem válik az ágtól, és hálás,
mint egy mamusz.

A miocén kori vulkánosság
mementójának levegője helyett
csak szívtam, szívtam magamba
mámorító jelentéktelenségem.

Hogy ízlett végre az étel,
hogy faltam aznap este!

És így, hogy nem volt már lényeges,
magától értetődővé vált túlélésem.

A buszon hazafelé minden egyes döccenésnél
vidáman én is döccentem egyet.

Otthon azonban vártak már rám a könyvek,
és ahogy újra és újra kézbe vettem őket,
egyre hisztérikusabban kutattam a titkos,
csak nekem szánt jelet,
és követeltem egy teremtő istent,
hogy korhű ruhákba öltöztessen
minden egyes reggel.

Csak lélegezz

Újabban szokásommá vált, hogy kilélegzem
testemből a színeket.

Mikor melyikből van elegendő.

Ma agyagos sárgát és szürkét, de tegnap
épp a zafírt. Azt hinnéd, a zafírt megtartja

az ember. Az én testemben

egy repülőút során gyűlt fel túl sok

a sejtfalak közt, őrizgesse, aki nem lebeg.

Hogy aztán mi lesz ezekkel a színekkel,

felissza-e őket itt-ott a fekete,

belélegzi-e őket más, az már

nem érdekel. Nem az én dolgaim.

Az én dolgom, hogy egészen áttetsző legyek.

Áthúztak egy virágot a gerincemen,
azóta lebegek.

Brokát

Néha, mint egy hirtelen lélegzet,
elkap a gondolat, hogy felkapja a szél,
és véres fátyolt,
szétszagatja.

A foszlás gondolata
az egyedül elviselhetetlen.
Hálóingem szélein is mintha
kezdett volna
felfesleni a szövet,
hát bátran aludjak!

Varrok, főzök, csipkebogyót szedek.
Maholnap kézzel írok.

Talán ha nem mozdulok,
hogyan hol érek véget
újonnan, nem keresem,
őt átszövi az arany.

Mert félnék kezek
hímezik öntudatra,
míg én üvöltve
okádok: brokát!

És csak annyit értek ezalatt:
mikor ébredsz már fel végre?

Mert itt vagyok, én
már nem megyek sehova,
engem mostantól fogva
visznek.

A kő

Öklömnyi, ha öklömet
a horizontnak csapom,
és harmat volt a klasszikusok ajkán.

A kő, a kő, az úr pulzusa!

Egyszer én is találtam egyet,
azóta képzelem mindet,

mintha az időnek nem lenne hossza,
csak vége,

és egyetlen dühös szóba
a test beleropedhetne.

